

ஆத்ம ஜெடி

எத்தனை இவ்பங்கள் வைத்தனை - தாயே
இந்த இயற்கை யுலகிலே.

ஆ
த
ம

ஜோ
தி

மாத வெளியிடு

எல்லா உலகிற்கும் இறைவன் ஒருவனே

எல்லா உடலும் இறைவன் ஆலயமே—சுத்தான்தர்

சேதி 7. | மன்மதலூ புரட்டாதி 1-ங்க (17-9-55) | சுடர் 11

பொருளாடக்கம்.

	விஷயம்	பக்கம்
1	மீனட்சியம்மை பிள்ளைத் தமிழ்	321
2	அருள்	322
3	ஆதிபராசக்திக்கு ஓர் விண்ணப்பம்	323
4	அறவின் அரசி தத்துவம்	325
5	தாய்ப்பணி	328
6	ஸ்ரீ சுவாமி சிவான்தஜீ..... நற்செய்தி	329
7	திருமுறைக் காட்சிகள்	333
8	குருவைத் தெய்வமாகப் போற்றுதல்	339
9	ஒருவரேதான்	341
10	நானும் எனது குருஞாதரும்	345
11	எதைப் பின்பற்றலாம்	349
12	த்வஜ மாதா	351
13	செய்தித் திரட்டு	352
14	திருமுருங்கா சரணம்	

Cover Third Page

ஆ த ம் ஜோ தி

ஆயுள் சந்தா ரூ. 75. வருட சந்தா ரூ. 3. தனிப்பிரதி சதம் 30

கௌரவ ஆசிரியர்: க. இராமச்சந்திரன்

60, மல் பிளேஸ், கொள்ளுப்பிட்டி, கொழும்பு

பதிப்பாசிரியர்:- நா. முத்தையா

ஆத்ம ஜோதி நிலையம் நாவலப்பிட்டி [சிலோன்]

மீனட்சியம்மை

பிள்ளைத் தமிழ்.

தொடுக்குங் கடவுட் பழம்பாடற்
கூடையின் பயனே நறைபழுத்த
துறைத்தீந் தமிழ் ஞெழுகுநறுஞ்
சுவையே யகந்தைக் கிழங்கையகழ்ந்
தெடுக்குந் தொழும்ப ருளக்கோயிற்
கேற்றும் விளக்கே வளர்சிமய
இமயப் பொருப்பில் விளையாடு
மிளமென் பிடியே யெறிதாங்கம்
உடுக்கும் புவனங் கடந்துநின்ற
வொருவன் றிருவள் எத்திலழ
கொழுக வெழுதிப் பார்த்திருக்கு
முயிரோவியமே மதுகரம்வாய்
மடுக்குங் குழற்கா டெந்துமின
வஞ்சிக் கொடியே வருகவே
மயயத் துவசன் பெற்றபெரு
வாழ்வே வருக வருகவே,

பெருந்தே விறைக்கு நறைக்கூந்தற்
பிடியே வருக முழுஞரனப்
பெருக்கே வருக விறைமெளவிப்
பெம்மான் முக்கட் சுடர்க்கிடுநல்
விருந்தே வருக மும்முதற்கும்
வித்தே வருக வித்தின்றி
விளைக்கும் பரமா னந்தத்தின்
விளைவே வருக பழமறையின்
குருந்தே வருக வருள்பழுத்த
கொம்பே வருக திருக்கடைக்கண்
கொழித்த சுருணைப் பெஞவெள்ளங்
குடைவார் பிறவிப் பெரும்பினிக்கோர்
மருந்தே வருக பசுங்குதலை
மழலைக் கிளியே வருகவே
மயயத் துவசன் பெற்றபெஞ
வாழ்வே வருக வருகவே.

அ ரு ஸ்

(யோசிசுத்தானந்த பாரதியார்)

அல்லும் பகலும் அபய மிடுகிறேன். பரம்பொருளே, எனக் கிரங்காயோ? கல்லுக்கு முறையிட்டும் காளியைக் கண்டார் பூர்ப் ரமஹம்ஸர். உயிர் துடிக்கும் உள்ளத்தில் உள்ள உனக்கு நான் முறையிடுகின்றேன்; மாயப் பித்தர் மண் பொன் வேண்டுவர். நான் மண்பித்தனல்லேன்: நான் உன் பித்தன்; உன்னையே வேண்டுகி றேன். என் உள்ளக்கோயிலில் சுத்தச் சடர்வடிவாக உன்னைத் தியானித்து, அன்புமலர் தூவி வழிபடுகின்றேன். அப்பனே உன் னருளால்தான் உன்னைக்காணமுடியும். தீயில் சூடு, கதிரில் ஒளி பாலில் வெஞுப்பு, தண்ணீரில் தண்மை, கனியில் இனிமை, பாட்டில் ஓசை, அறிஞரில் அறிவு, அன்பரில் அன்பு எல்லாம் உனது அருட்சக்தியே. நானுவூலகும் உனதருளின் நாமருப வேடமே. ஆறுகள்பல; அலைகடல் ஒன்று, உடல்கள் பல; உயிர் ஒன்று சடர்கள் பல; வானம் ஒன்று. மணிகள் பல; பாலை ஒன்று. மரங்கள் பல; மண்ணிலம் ஒன்று. இவ்வாறு ஒன்றிற் பல கூடுவதும், ஒன்றுபல யாவதும், உனது அருள் விளையாட்டே. இருப்பது சிவம் இயங்குவது சக்தி; இருப்பது சத்து, இயங்குவது சித்து; இயக்கம் ஆனந்தம். உனது சங்கதி மாத்திரத்தில் சின் னருள் ஜூந்தொழில்புரிகிறது. சச்சிதானந்த சுத்த சக்தியாய் விளங்கும் ஒருவனே, உனதருள் என்னுள்விளையாடுகி!

ஓம்

இதிபராசக்திக்கு ஓர் விண்ணப்பம்.

(ஆசிரியர்)

“ முவர்க்கு முதற்பொருளாய் முத்தொழிற்கும் வித்தாகி நாவிற்கு மத்திற்கு நாடரிய பேரறிவாய்த் தேவர்க்கு முனிவர்க்குஞ் சித்தர்க்கு நாகர்க்கும் யாவர்க்குஞ் தாயாகு மேழிற் பரரயை வணங்குவாம்.”

அண்டாண்ட கோடி களையெல்லாம் நடத்தும் ஆதிபராசக்தியே! எல்லாப் ஸீயே அம்மா! அடியேன் காண்பது எங்கும் உன் ணையே தாயே! கதிரும் மதியும் ஸீயே! காற்றும் கடலும் ஸீயே! ஸீல வானமும் அங்கிருந்து மழை பொழியும் கார் மேகமும் ஸீயே! வரை பிலிருந்து இறங்கித்தரையில், பயிர்களையும் உயிர்களையும் வளர்க்கும் நதியும் ஸீயே! இயற்கையின் எல்லாவளமும் உன் கருணையின் விரிவே! தூங்குங்குழங்கையின் உதடுகளில் மின்னி மறையும் புன் சிரிப்பில் அதின்தாய் கண்டின்புறுவது நின் அழகுக்கதிரையல்லவோ!

என் இரத்த நாடிகளில் துடிப்பாயும், மூச்சில் உயிர்ப்பாயும் குரலில் பாட்டாயும், நாக்கில் வாக்காயும், மினிர்பவள் ஸீயே! ஆகையால், ஸீ தரும் சொற்களையே கொண்டு உன்னை யான் வழுத்துதல் கதிரவனுக்கு அவனின் கதிரொளியைக் கொண்டு ஆலாத்தி சமூற் றுவதை ஒக்குமல்லவா?

“ உன்னைத் துதிக்கும் வேதங்களாலும், உனக்கு ஏவல் புரியும் தேவர்களாலும் சேரே காண முடியாததாய், பரமபதியாகிய உனது நாதனுடைய கண்களுக்கு மாத்திரமே புலப்படுகின்ற உன் திருமே னியை எப்படிக்காணமுடியும்? எவ்விதம் வர்ணிக்க முடியும்? என ஆதி சங்கரர் போன்ற அவதார புருஷர்களே அடங்கி ஒடுங்கும் போது, என்னைப்போல் சிற்றறிவும் சிறுதொழிலுமுடையோர் உன் மகிழ்மையை ஊகிக்கவும் முடியுமோ? எனினும், பரம்பொருளைப்

பராசக்தியாக, அதாவது கடவுளைத் தாயாக, வழிபடுதல் பின்னை மனம் படைத்த மக்கள் அனைவர்க்கும் எளிதானமார்க்கம் என்ற கொள்கையில் விசுவாசங்கொண்டே யானும் என் மழலீச் சொற் களால் உன்னைத் துதிக்கின்றேன் தாயே!

“அம்மா! உன்னைக் கண்ணார்க்காண வேண்டும். உன்னைக்கா ணது ஒரு கணமேனும் உயிர் தரியேன்” என்று சென்ற நூற்றுண் டில் இராமசிருஷ்ண பரமஹஸ்ஸர் கதறியதும் கண்ணீர்விட்டதும் விபரிக்கும் தரத்ததா? ஆர்வக்கனல் பொங்க அழுதழுது கூவிய தன் பயனாக, அவர் பெற்ற அற்புத காட்சியையும் ஆனந்தானுப வத்தையும் யார் தான் விளக்கமுடியும்? கண்குளிர உன்னைக்காண முடியும் என்ற நம்பிக்கையை என்போன்றுர்க்கு இன்று தந்து சிற் பது அவர்போன்ற மகாத்மாக்களின் திருவாக்குகள் அன்றே! ஆனால் காண்பது எப்பொழுதோ? இப்பிறப்பில் அப்பேறு கிட்டுமோ? நீயே அதை அறிவாய்!

கடவுள் உண்டா? அல்லது உண்மையில் வேண்டியது தானு? என்று வாதிக்கும் நாஸ்திகர்கள் தாழும். இந்த உலகில் நடைபெறும் சகல காரியங்களுக்கும் மூலமாக ஓர் சக்தி உண்டென்பதை இன்று ஏற்றுக் கொண்டுள்ளனர். நவீன விஞ்ஞானிக்கட்கும் தத்துவ விற்பன்னர்க்கட்குமிடையே பெயரளவில் வித்திபாசமேயன்றி கருத்தளவில் ஒற்றுமையையே காணலாம். அவர்கள் சக்தி (Energy) யென அழைக்கும் பொருளையே, ஜக்கிய அனுபூதிச் செல்வர்கள் பராமனின் சித்திய அவ்யக்த இரகசியத்துடன் சிருஷ்டியை இனைக்கும் ஆதி பராசக்தியான பரமேஸ்வரியாகவும், அகில உலகங்களை டும் படைத்துத்தாங்கும் மஹாசக்தியான புவனேஸ்வரியாகவும், இந்த இரண்டு சொருப சக்தியே வடிவாகி, மனிதனுக்கும் தெய் வத்தன்மைக்கும் இடைஞ்சுவில் பிரசன்னமாகும் ஜீவேஸ்வரியாக வும் விளக்கியுள்ளனர்.

இந்த மூன்று சிலைகளின் நுட்பமான தத்துவங்களை உணர்தல் பெரும்பாலான சீவர்களுக்கு முடியாத விஷயம் என்பதை நன்கறிந்த அங்க மகாங்கள் உன்து அளவற்ற சக்திகளையும் விஷயத்திகளையும் தொகுத்து, எம் போன்றுர் உன்னை உபாசித்து உய்யும் வண-

அறிவின் அரசி தத்துவம்

(பேராசிரியர் ஸி. எம். பி. மஹாதேவன்)

ஒரு காலத்தில் தத்துவஞானம் பெரும்மதிப்புடன் போற்றப்பட்டு வந்தது. ஆனால் சிறிது காலமாக அதன்மதிப்பை இழந்ததாக காணப்படுகிறது. சிந்தனை உலகிலும் அதிர்ஷ்டசக்ரம் சுழன்று வருகிறதுபோலும். ஒரு யுகத்தில் போற்றப்பட்ட விஷயங்கள் மற்றொன்றிலே புறக்கணிக்கப்படுகின்றன. அம்மாதிரியே எந்த உலகிலும் மாறுதல்களை காண்கிறோம்.

பாரதத்தின் எண்ணங்கள் பலவும் மேலீநாடுகளின் எண்ணங்களால் ஊக்குவிக்கப்பட்டு இருக்கின்றன. மேலீநாடுகளினிறும் பலவும் நாம் தெரிக்கிறுக்கிறோம். ஆனால் மிகக் குருமான முற்பக்கத்தொடர்ச்சி

ணம், ஒன்பதாகவும், ஏழாகவும், ஓட்டாகவும், நான்காகவும் அரை விரியுள்ளார்கள். அவர்களின் கருணையல்லவோ கருணை!

அன்னையே! நீ சார்த விரிவையும், சிறைங்க அறிவையும், தெளிந்த அருளையும், அளவற்ற மக்கமையையும் நின் து வடிவாகக்கொள்ளும்போது உன்னை மகேஸ்வரியாக வழிபடுகின்றேன், பராக்ரமம், பிரசண்டவேகம், வீராவேசம் முதலாய ராசத குணங்களோடு பொருந்திய உன து தோற்றுத்தை மஹா காளியாகப்பணிகின்றேன். அழகு, இனிமை, அனைதி, மோகன சௌந்தரிய கவர்ச்சி இவற்றுடன் நீ தோன்றும் போது மஹாலக்ஷ்மியாகத் துதிக்கின்றேன். கலை, ஒழுங்கு, நுண்ணறிவு, விழிநுட்பம், சிர்வாகத்திறன் முதலாய குணங்களோடு கூடிய உன்னை மஹாசரஸ்வதியாக வணங்குகிறேன்.

ஆகையால், தேவியே! சதா என் உள்ளம் உன்னை “..ஜேய சக்தி! ஜேயகாளி! ஜேயலக்ஷ்மி! ஜேயவாணி!” என்ற மாந்திரங்கொண்ட போற்றுகின்றது. அன்புக்குழங்கதையாக உன் மலரடியில் விளையாடி இன்புறும் பாக்கியத்தை அடியேனுக்கு அருள்வாயாக!

வகையிலே ஒன்றை நாம் பெற்றிருக்கிறோம். அதுவே நம் கலா சார்த்தை நாமே இழித்துக்கூறி பழிப்பது.

நம் நாடு அரும்பெரும் தத்துவ ஞானிகள் பலரை ஈன்றிருக்கிறது என நாம் பெருமிதம் அடைகிறோம். சங்கரர், மாதவாச்சாரியார், மெய்கண்டார் பேர்ன்ற பல தத்துவ ஞானிகளை தென் னாடு அளித்திருக்கின்றது.

தத்துவத்தில் தலைசிறந்து விளங்கிய பாரதம் இன்று என்ன நினைக்கிறது. விஞ்ஞானத்தையும், தொழில் நுணுக்க அறிவையும் பொறுத்து இருக்கிறது, நம்நாட்டின் கதிமோக்ஷம் என எண்ண ஆரம்பித்துவிட்டோம். தத்துவத்தின் இடத்தை இவை அடைந்து விட்டன. ஆனால் விஞ்ஞானத்திலும், தொழில் நுணுக்க அறிவிலும் மிக்க முன்னேற்றம் கண்டுள்ள மேலைநாடுகள் யாவும் இன்று தத்துவஞானத்தை நோக்கி விழுமிகின்றன என்பதை பாரதம் அறியாமலிருக்கிறது. மேலை நாடுகளிலே தத்துவஞானத்திலே ஒரு பெரும் மறுமலர்ச்சியைக் காண்கிறோம்.

யுத்தத்தின்போது அமெரிக்காவிலே ஒரு குழுவை நியமித்து தத்துவத்திற்கான நிலையைக் குறித்து ஆராயச் சொன்னார்கள். அக்குழுவின் முடிவுகளைப்பார்த்தோமோயானால் எக்காலத்திலும் இருக்கிறாத அளவிற்கு தத்துவத்திற்கு அமெரிக்காவிலே அமோக ஆதரவு இருப்பது தெரிபவருகிறது. அமெரிக்க சர்வகலாசாலைகளிலே ஜின்று தத்துவத்தைப்பரியலவசதிகளைத்தும் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. தொழில் நுணுக்க பயிற்சியோடுகூட தத்துவத்தையும் பயிலுகிறோன் அமெரிக்க மாணவன்.

ஆனால் நம்நாட்டிலோ அங்கிலையில்லை. தத்துவத்தை பயின்றால் மாணவன் சோம்பேறியாசவும், சமுதாயத்திற்குப் பயனற்றவனாகவும் ஆகிவிடுகிறோன் என்ற எண்ணம் இங்கு உள்ளது. எதற்கெடுத்தாலும் மேலைநாடுகளை நோக்கிடும் வழக்கம் இந்நாட்டிற்குள்ளனது. மேலைநாடுகளின் எண்ணங்கள் மாறின பிறகு அவர்களின் பழைய எண்ணங்களையே கண் முடித்தனமாக பின்பற்றும் துர்ப்பாக்கியம் நம்நாட்டிற்கு வேண்டாம். உண்மையை நாடி இன்று உலகம் பாரதத்தை நோக்குகிறது. நம் உள்ளத்திலே உண்மை உறைங்திடாவிடில் உலகிற்கெப்படி அதை அளித்திட முடியும்?

மேலைநாடுகளிலே விஞ்ஞான நீதியிலே தத்துவத்தை ஆராய முயலுகிறார்கள், விஞ்ஞானி அறிவின் சில்லறை வியாபாரியே. தத்துவ ஞானியோ அறிவின் மொத்த வியாபாரி ஆகிறார். முறையிலே விஞ்ஞானிக்கும் தத்துவ ஞானிக்கும் அதிக வித்தியாசமில்லை. பரிசோதனைச்சாலையினுடையிருந்தும் விஞ்ஞானி அனுமானிக்கத்தான் செய்கிறார். அம்மாதிரியே தத்துவ ஞானியும்மனிதனுடைய குணப்பண்பாட்டி லே யாது மாறுதல் ஏற்படுகிறது என்பதைக்கவனிக்காமல் ஒரு விரிவான நோக்கையே கொள்கிறார். அறிவு நூல்களின் அரசியாக திகழ்கிறது தத்துவம்.

தத்துவத்தின் பணி ஒன்றுபட்ட அறிவை அளிப்பதே. விஞ்ஞானத்திலும் ஒருவர் எழுதுவதை மற்றவர் அறிய முடிவதில்லை. மருத்துவம் உட்பட அனைத்திலும் பகுதிபகுதியாகப்பிரித்து அப்பகுதியில் மாத்திரம் விசேஷ பயிற்சி பெற்றவராக விளங்குகின்றனர், பலதரப்பட்ட அறிவு ஆராய்ச்சிகளும் சங்கிக்க பொதுவான தொன்று இல்லாமல் இருக்கின்றது. எங்கும் குழப்பமே காணப்படுகின்றது, அனைத்தையும் நன்கு புரிந்து கொள்ளத்தக்க வகைக்கு ஒரு ஆதார அறிவை அளிப்பதே தத்துவத்தின் நோக்கம். அடிப்படையானதோரு உள்ளக்கட்டுப்பாடு இல்லாவிடில் மற்றக்கலைகளின் அறிவாராய்ச்சியினால் பயனைப்படுமல்லை. இதில்லையெனில் உள்ளும் புறமும் அமைதியும் சாங்கியும் இருக்காது.

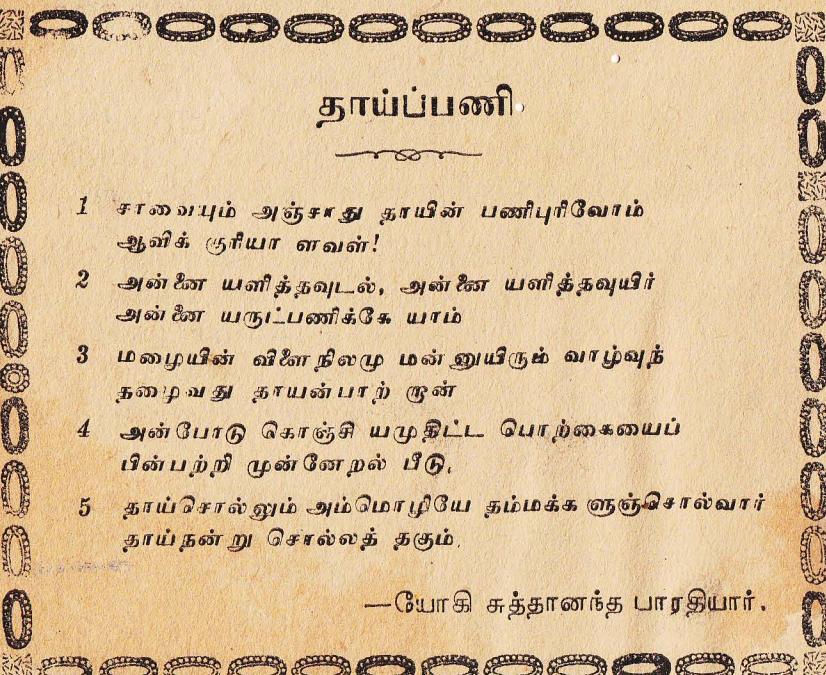
மிருகத்தன்மையினின்றும் மீட்டு மனிதனை புனிதத்தன்மை அடையச் செய்வதே தத்துவத்தின் பணி. வாழ்க்கையைப்பற்றிய ஹெஷ்யங்களில் ஈடுபடாமல் மனிதத்தன்மையை உயர்வடையச் செய்வதே அதன் பணியாகும். மனிதனின் உள்ளப் புரட்சியை தத்துவப் பூன்றுதான் தோற்றுவிக்க முடியும், நாம் அதை “மோக்ஷசாஸ்திரம்” எனக்கூறுகிறோம்.

அது நம் வாழ்க்கையில் பிரதிபலிக்க வேண்டும். தத்துவமென்பது வாழ்வின் நோக்கு மாத்திரமின்றி வாழவறி செய்வதுமாகும். நமது உணர்ச்சிகளை உண்ணத்தப்படுத்தி விடுவதே நமது தத்துவத்தின் குறிக்கோளாகும்.

நாம் மனிதராக வாழவேண்டுமானால், நமது தன்மையை நாம் அறியவேண்டுமானால், நமக்குத் தத்துவம் அவசியம். நாரதமுனிவர்

சகலகளா வல்லவராயிருந்தும் தத்துவமறியாததர்ல் உள்ள அமைசி யைப்பெருமல் சனத்குமாரரை அடைந்து அவரிடமிருந்து தத்து வம் கற்று அதன் மூலம் இக்ய சாங்கியைப் பெற்றுர். நாசிகே தன் என்னும் சிறுவன் யமளிடம் தத்துவ ஞானத்தையே மூன்று வது வரமாகக் கேட்டான். உலக இன்பங்களைத்தையும் தருவ தாக யமன் கூறியும் விடாது தத்துவ ஞானத்தையே அருளும்படி கோரினான் அவன்.

இவ்வுதாரணங்கள் நமக்குத்தத்துவத்தின் அவசியத்தை எடுத் துரைக்கின்றன. தத்துவம் அறியாமல் உள்ளும் புறமும் அமைதி காணமுடியாது. தத்துவம் கற்றே ஆகவேண்டும். அதற்குரிய அரியாசனத்தை அளித்தாகவேண்டும் தத்துவத்திற்கு. அறிவின் அரசியாக ஆகிட வேண்டும் அது. இல்லையேல் உலகம் உய்யவழியில்லை.

தாய்ப்பணி

—

- 1 சாலையும் அஞ்சாது தாயின் பணிபுரிவோம் ஆவிக் குரீயா எவன்!
- 2 அன்னை யளித்தவுடல், அன்னை யளித்தவுயிர் அன்னை யருடபணிக்கே யாம்
- 3 மழையின் விளைநிலமு மன்னுயிருக் வாழ்வுந் தழைவது தாயன்பாற் ரூன்
- 4 அன்போடு கொஞ்சி யழுதிட்ட பொற்கையைப் பின்பற்றி முன்னேறல் பீடு,
- 5 தாய்சொல்லும் அம்மொழியே தம்மக்க ஞஞ்சொல்வார் தாய்தன்று சொல்லத் தசும்.

—யோகி சுத்தானங்த பாரதியார்.

ஸ்ரீமத் சுவாமி சிவானந்தஜீ மகராஜ்
அவர்கள்

தமது 69வது பிறந்த தினத்தை யொட்டி
மக்களுக்கு விடுத்த நற்செய்தி

அன்புடைய தெய்வீக விளக்கமே!

இறைவன் எங்கும் உள்ளவன். உனது உள்ளத்தினுள்ளும் உயிர்கள் எல்லாவற்றின் உள்ளத்தினுள்ளும் அவன் உறைகின்றன். நீங்கள் நிலைபெற்றிருப்பதன் உண்மையே இறைவன். அங்க இறைவனுக்கு மிகுங்க மரியாதையுடனும் மன அடக்கத்துடனும் எனது வணக்கத்தைச் செலுத்துகின்றேன். பச்சி சிறைக்க இருதயத்தையும். அமைதிசிலவும் அறிவையும், கலங்காத செஞ்சத்தையும், அடங்கி நடக்கும் புலன்களையும் அவன் உங்கள் எல்லாருக்கும் அருளுவானாக! பிரம்மத்தின் பூரண ஒளி வீசும் பிரகாசமுள்ள ஆத்மாவாக நீங்கள் விளங்குவீர்களாக!

மன அடக்கமும் பகுத்தறிவும், விஸ்வாசமுமிழன் இருதயவான்கள், படைப்பின் ஒவ்வொரு அணுவிலும் உள்ளடங்கியள்ள இறைபொளியைக் காணுவார்கள். அவன் ஒருவனே உள் பொருள், மற்றவை எல்லாம் வெளித்தோற்றமே யாதும். வெளியில் தோன்றுவது மாயை, உள் பொருளே இறைவன்.

கதிரவானிடத்துக் காணப்படும் ஒளியும் ஆற்றலும், தண்ணீரிலுள்ள புதுமலர்ச்சி அளிக்கும் குளிர்ச்சியும், மலரிலுள்ள மகிழ்ச்சி தரும் நறுமணமும், மலைகளின் மகோன்னதமான நிலையும், உணவுப் பொருள்களிலுள்ளயிர்ச்சத்துக்களும் ஆகியாவும் அவனதுஅருள் விளக்கங்களோயாகும். உலகம் யாவற்றையும் படைத்தும் நிலைபெறச் செய்தும் உள்ள மகாசக்தி அவனே. அம்மகாசக்தியே அன்பாகும். இறைவனே அன்பு.

அன்பு எல்லாரையும் ஒன்றாகப் பினைக்கின்றது, ஒரு மேலான பரம்பொருளாகிய கடவுளிடத்து நட்மை இட்டுச் செல்லுகின்றது, ஒற்றுமையிடத்து வலிமை மட்டுமல்ல, அமைதியும் இன்பமும்

உண்டு. எங்கேங்கே இந்த ஒற்றுமையும் அன்பும் நடைமுறையில் உண்டோ அங்கெல்லாம் கடவுளின் அருள் விளங்கித் தோன்றும் என்பதை அறிவாயாக.

உண்மை ஒன்றே வெற்றிபெறுகின்றது.

இறைவனின் சக்திகள், அதாவது உண்மையின் ஆற்றல். எல்லா உயிர்களின் இருதயத்திலும் அன்பை விருத்திபண்ணி ஒற்றுமையையும், மன ஒருமைப்பாட்டையும், தெய்வீக இனக்கத்தையும் உண்டாக்குகின்றன. தெய்வத் தன்மையற்ற சக்திகள் அதாவது பொய்மையின் மாயா சக்திகள் ஒற்றுமையின்மையையும், சித்த வேறுபாட்டையும், குழப்பத்தையும் உண்டாக்குகின்றன. தெய்வத்தன்மையற்ற இந்தச் சக்திகளும் கூட ஒரு சிறு பொழுதுக்கா யினும் இங்கே இருந்து வாழ்கின்றனவென்றால் அது இறைவனுகிய இப்பிழூண அன்பு அவைகள் பாலும் காட்டப்படுவதாலேயே யாகும். அத்தகைய பேரன்பன் அவன். அளவு கடந்த கடவுட் சக்தி உண்மையின் பிரகாசத்தை சிருபிப்பதற்கு உலகத்தில் காண்கின்ற தீமைகளை உபயோகிக்கின்றது. உண்மையே வெற்றியடைகின்றது; பொய்மையல்ல, தெய்வீகத்துக்கே எப்பொழுதும் வெற்றி, மனக்கசப்பை வெற்றிகொள்வது அன்பே: வேறுபாடு மிகவிரைவாக ஒற்றுமைக்கு இடம் அளிக்கின்றது,

உள்ளத்தை ஆராய்ந்து பாருங்கள்; எல்லாரிடத்தும் எப்பொழுதும் அன்பாக இருக்கவும், எல்லாராலும் எப்பொழுதும் அன்பு செலுத்தப்படவும் நீங்கள் விரும்பவில்லையா? போரும் பூசாலும் விரும்பப்படாதவை என்றும், மனிதவர்க்கம் சமாதானமாகவும் ஒற்றுமையாகவும் வாழவேண்டும் என்றும் உங்கள் இருதயத்தின் ஆழத்தில் உண்மையான உணர்ச்சி தோன்றுவதெல்லையா? அதுவே உங்களுக்குள்ளிருந்து மெல்லெனப் பேசும் கடவுளின் குரலாகும். அதுவே உண்மையின் செய்தி.

உங்களைப் பரிசுத்தமாக்குங்கள்

இருதயம் தூய்மையாய் இல்லாததினாலும் என்னத்தில் உறுதி இல்லாததினாலும் மனிதன் இவ்விலட்சியத்தை உணர முடியாமல் இருக்கிறான், ஆசைகளினால் வலியிழந்து இருக்கிறான், மாசுங்கிறந்த

என்னாங்களும் ஆசைகளும் அவனது அறிவு விளக்கத்தைச் சிரையிட்டுமூடி மறைக்குத் து அன்புணர்ச்சியையும், ஒற்றுமை உணர்ச்சியையும் சிதறுடி க்கின்றன.

சுயங்கல ஆசைகளை அழித்து விடுங்கள்: உலக இன்பங்களை அடைவதிலுள்ள அவாவைக் கொன்று விடுங்கள்; நீங்கள் உடனேயே பலமுன்னவர் கனாவீர்கள். எல்லாம் வல்ல இறைவனின் ஆற்றலில் பங்கு பெறுவீர்கள். கடவுளின் இயல்பைப் பற்றியும் தெளிவான விளக்கத்தைப் பெற்றவர்கள் ஆவீர்கள், தெய்வீகப் பிரகாசத்தின் இந்த உச்சஸ்திலையை அடையும் ஒவ்வொருவரும் உன்மைக் குதவும் பேராற்றலைப் பெற்றவர் ஆவர்.

அவாசிரைந்த சிந்தனையினால் சுயங்கல ஆசைகளை அகற்றிவிட முடியாது. உங்கள் ஒவ்வொருவருடைய எண்ணங்கள், சொற்கள், செயல்கள் யாவும் உடன்பாடான சுயங்கலமற்ற அன்புச் சக்தியின் வெளித்தோற்றுமாக இருத்தல் வேண்டும், சுயங்கலமற்ற அன்பே தெய்வீகத்தன்மை உடையதாகும். சுயங்கல அன்பு உன்பது பொருத்தமில்லாச் சொற்பிரயோகமாகும். சுயங்கலமற்ற அன்பிலே தொடர்ந்து பயிற்சி பெறுதல் இருதயத்தைத் தூய்மையறச் செய்கிறது. தூய இருதயத்தினாடாக இறைவனது இன்னருளும், மன உறுதியும், ஆற்றலும் ஊற்றெடுந்துப் பாய்கின்றன. தூய இருதயம் படைத்த மனிதன் பூரியிலுள்ள தெய்வமாவன். மனித வர்க்கத்துக்கு அவன் ஓர் அருட்கொடை ஆவன். அவன் சமாதானம், அன்பு, ஒற்றுமை இவற்றைப் பிரதெபலிக்கின்றன, அவனே மனித சமுதாயத்துக்கு உண்மையான நன்மை செய்யவனுவன்.

சுயங்கலமற்ற சேவையில் முற்றுக ஈடுபடுங்கள்: ஒவ்வொருங்காலும் எத்தனை சுயங்கலமற்ற சேவைகள் புரிந்தேன் என்று ஒவ்வொரு மாலையிலும் நீங்கள் உங்களையே கேட்டுப்பாருங்கள்; அச்சேவைகளை நானுக்கு நாள் கூட்டிக்கொள்ளுங்கள். சுயங்கலமற்ற தன்மையையும், சேவை மனப்பான்மையையும் விடாது முயன்று விருத்தியாக்கிக் கொள்ளுங்கள்; அதுவே இறைவனை உணர்வதற்கும் உலகில் சமாதானத்தை சிலைபெறங் செய்வதற்கும், மனித இதயத்தில் சகோதரத்துவத்தை சிலைத்து நிற்கச் செய்வதற்கும்- மனித சமுதாயத்தில் ஒற்றுமை வேறுன்றுவதற்கும் வழியாகும்.

விஸ்வாசம் இறைவனைப் பிரதிபலித்துக் காட்டுகின்றது.

திவ்விய விஸ்வாசமாகிய ஆயுதத்தைத் தாங்குங்கள். வீண் விவாதம் அறியாமையின் அறிகுறியாகும். விஸ்வாசம் சமாதானத் திலும் மன அடக்கத்திலும் கொண்டுபோய் விடுகிறது, விவாதம் அமைதியின்மையைத் தருகின்றது. நீங்கள் எவ்வளவு தூரம் விவாதித்தாலும் கடவுளின் இயல்பை அறிய முடியாது; கண்ணுடியில் தவிர நீங்கள் எவ்வளவுதாரம் முயன்றுலும் உங்கள் கண்மனியைக் கணமுடியாததைப்போல. அந்தக் கண்ணுடியே விஸ்வாசம். விஸ்வாசம் இறைவனைப் பிரதிபலித்துக் காட்டுகின்றது, அறிவு அவனைத் திரயிட்டு மறைக்கின்றது. உங்கள் அறிவாகிய வெளிச்சத்தைத் தூக்கிப் பிடிக்குங்கையே இறைவன். அவன் உண்டு என்னும் உண்மையை உணர்வதற்கு உங்கள் அறிவைப் பயன்படுத்துவது வீணை செயலாகும். வேண்டியது என்ன? விஸ்வாசமே, இறைவன் ஒருவன் உண்டு என்பதிலுள்ள விஸ்வாசமும் முனிவர்கள் தவசிரேஷ்டர்களின் சொற்களில் நம்பிக்கையும் ஆசிய இவை உள் அமைதியையும் ஆனந்தத்தையும் அடையிச் செய்கின்றன. அந்த அமைதி நிலையில் நாம் கடவுளைக் கண்டு பிடித்துவிடலாம். சமாதானம் அன்பு ஒற்றுமை இவற்றின் உருவமாக நீங்கள் விளங்குகிறீர்கள், உலகம் முழுவதையும் அமைதியிலும், செழிப்பிலும், வளத்திலும் ஆழ்த்தக் கூடிய எண்ணங்களும், சொற்களும், செயல்களும் உங்களிடத்திலிருந்து உதயமாகும். நீங்கள் எல்லாரும் முனிவர்களாகவும், யோகிகளாகவும், தவசிரேஷ்டர்களாகவும், ஜீவன் முக்காகவும் விளங்குவீர்களாக! உலகத்தில் சமாதானமும், மனித இருதயத்தில் அன்பும் இருப்பதாக! இன்றும் என்றும் உலகில் அவன் தெய்வசக்கி வெற்றிபெறுவதாக! உடல் உலனும் நீண்ட ஆயுனும், சமாதானமும் செல்வமும் அழியாப் பேரின்பழும் தந்து இறைவன் உங்கள் எல்லாரையும் ஆசிர்வதிப்பாராக!

ஓம் சாந்தி! சாந்தி!! சாந்தி!!!

திருமுறைக்காட்சிகள் (2)

(முத்து)

தருவாய் சிவகதிநீ

நாம் கருவிலே கிடந்ததன்மையை எப்பொழுதுமே சிந்தித்துப் பார்ப்பதில்லை. சிந்தித்தாலும் அதைப்பற்றிய ஞாபகம் இருப்பதில்லை. கருவிலே குழந்தை தலைகீழாக இருந்து தவஞ் செய்து கொண்டே இருக்கிறது. கருவிலே இருந்து குழந்தை படும் வேதனையோ தாங்கமுடியாது, கருவாய் இருக்கும்போது தாய்மாதிரிம் வேதனை அடைவதில்லை. தாயிலும் பார்க்க குழந்தையே கூடிய வேதனை அடைகிறது. அதனை இப்போ நாம் உணரும் நிலையில்லை. எங்கள் வயிற்றினுள்ளே உள்ள பொருட்களைச் சிறிது சிந்தித்துப் பார்த்தால் எங்கள் உடலின் மகிமையை அறிந்து கொள்ளலாமல்லவா? அந்தப் பொருட்களுக்கு மத்தியிலே நெருக்குப்பட்டு ஒரு குழந்தை உய்ரோடு பத்துமாதகாலம் வாழ்வதென்றால் அதிலும்பார்க்க நரக வேதனை வேறு வேண்டுமா? இப்படியான கஸ்டநிலையிலே கருவிலே இருக்கும் சிக தன்னை உணர்ந்து தன் கவுடங்களையையும் உணர்ந்து விடுதலை வேண்டி நிற்கின்றது. கருவிலே இருக்கும் போது அநுபவிக்கும் துன்பத்தினுலோ அன்றி பூர்வ வாசனையினுலோ சடவுளையே நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறதாம் சிக. இயல்பிலே தெய்வசிந்தனை இல்லாத மனிதனும் கஸ்டங்களினால் தாக்குண்ணும்போது தன்னை மறந்தே ஆண்டவைனை நினைத்துவிடுகிறுன். பூர்வபுண்ணியமில்லாத சீவர்கள் தாழும் கருவிலே உருவாகிக் கஸ்டமுறும்போது அக்கஸ்டத்தினின்றும் விடுபட ஒரே மார்க்கம் ஆண்டவைனை நினைத்தல்தான் என அறிந்து அவனையே நினைத்து தமது விடுதலையை நோக்கி நிற்கின்றன. கருவிலே கடவுள் நினைவாக இருந்த குழந்தை பூமியிலே பிறந்தும் பூர்வஞானம் மறைபட்டு குவா, குவா என்று அழுகிறது. இதுதான் பூமிக்குள்ள ஒரு பெரிய சக்தியாகும். கருவில் இருக்கும்போது கடைசிவரை கடவுள் நினைவாகவே இருந்த சிக பூமியின் ஸ்பரிசம் பட்டதும் இருந்த இடத்தைப்பற்றியோ பூர்வ நிலையைப் பற்றியோ ஒன்றும் அறியாது எல்லாவற்றையும் மறந்து போகின்றது. கடவுளின் பாதமே உற்ற

துணை என நம்பியிருந்த குழந்தை அதை மறந்து தனது தேவையை அழுகைமூலமே பூர்த்திசெய்யக் கற்றுக்கொள்கிறது. பூர்வ அனுபவமெல்லாம் மறைந்து முதன் முதல் அனுபவம் தொடங்குகிறது.

சமணர், அப்பராகிய தருமசேனரைக் கல்லோடு கட்டிக் கடவிற் போட்டனர் அவரோ ‘நற்றுணையாவது நமச்சிவாயவே’ என்பதை மனதுட் ளொண்டு கல்லைத் தெப்பமாக்கி திருப்பாதிரிப் புலியூர்க்கரை சென்று சேர்ந்தார். கரையின் மேலேற்றான் நாவுக்கரசர்: கைகுவித்துக் கண்ணுதலாரை வணங்கினார், சமணச் சூழலிலிருந்து விடுவித்த பேரருளை ஸினைத்து ஸினைத்து கரிந்து போற்றினார். அடியார் பலர் குழந்தனர். தோன்றுத் துணைஞர்முன் சென்றார் ‘ஈன் ரூஞுமாய்’ என்று தொடங்கிப் பதிகம் ஒன்று பாடினார். பூர்வங்களை வுகள் ஒன்றின்பின் ஒன்றுக தோன்றின.

‘கருவாய்க் கிடந்துன் கழுவே ஸினையுங் கருத்துடையேன்’ என்றெழுந்தது தேவாரம் ஒன்று. கருவாகிக் கிடந்தபோது உனது பாத்தையே ஸினையும் மனமுடையவனுயிருங்தேன் என்பது இதன் ரொருள்,

கருவிலே இருக்கும்போது கடவுள் ஸினைவோடு இருந்த குழந்தை மனித உருவிலே பூமியை வந்தடைந்தது. கருவிலுள்ள ஸினைவொன்றுமில்லை. அம்மா. அப்பா என்று சோல்லப்பழகிய குழந்தை காலச்தீயில் எத்தனையோ கலைகளையெல்லாம் கற்று கல்வியில் விற்பன்னாகின்றனன், கலைகள் அறுபத்து நான்கு என்று ஓளவையார் கூறிச் சென்றார். கலைகள் அறுபத்தினான்கையும் கற்றவர்கள் கூட ஒரு கலையை மறந்துவிடுகிறார்கள். ஆண்டவன் நாமத்தைக் கற்கிறார்கள் இல்லை. ஆண்டவன் நாமத்தைக் கற்பதற்குப் பெரிய அறிவோ படிப்போ பாடசாலையோ தேவையில்லை. அப்படியானால் ஏன் அதை அவர்கள் கற்பதில்லை? கற்கக்கூடிய குழந்தையெல்லாம் அமைந்திருந்தும் என்னவோ அவர்கள் கற்பதில்லை. காரணம் ஒன்று உண்டு. இறைவன் அருள் பெருமையால் அவன் நாமத்தைக் கற்றும் பேறுபெற்றார்களை. ‘தவமும் தவமுடையார்க்காகும்’ என்றல்லவா வான் ரூவப் பெருந்தகை அருளிச்சென்றுள்ளார். இறைவன் திருநாமத்தைப் பயில்வதற்கு இறைவன் திருவருள் கூட்டவேண்டும். இறைவன் திருவருள் பெறுவதற்கு தவம்முயலவேண்டும். மணி வாசகப் பெறுந்தகை

“அவனருளாலேஅவன்தாள் வணங்கி”

என்றல்லவா கூறுகின்றார். இறைவன் ஸினைவு எழுவதற்கே; அவன் நாமத்தை உச்சரிப்பதற்கே; அவன்தாள் வணங்குதற்கே அவனருள் வேண்டுமாம். இதையேதான் நாவுக்கரசர்.

“உறவாய்த் தெரிந்துன்றன் நாமம் பயின்றேன் உனதருளால்”

எனகிறார். சருங்கலே இருக்கும்போது உன் கழலையே ஸினைக்கும் கருத்துடையவாகிய கான் பூமியில் உருவாகித் தோன்றிய உடனே உனது நாமத்தைப் பயின்றேன் உனது அருளினால் என்கின்றார், மருணைக்கியார் சமண சமயத்துட்புதுந்து தருமசேனர் ஆனகாலத்தும் பக்கான் நாமத்தையோ பூசையோ மறந்தவரல்லவாம். அதற்கு அவரே சாட்சி கூறுகின்றார்.

“சலம் பூவொடு தூபம் மறந்தறியேன்
தமிழோடிசை பாடல் மறந்தறியேன்
நலந்தீங்கிலும் உன்னை மறந்தறியேன்
உன்னுமம் என்னுவில் மறந்தறியேன்”

இறைவனுக்கு ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்ட நாமங்கள் உள், பேராயிரம் உடைய பேம்மான் அல்லவா? அவன், அந்த நாமங்களுக்கெல்லாம் தலைமையாக விளங்குவது பஞ்சாட்சரமாகும், பஞ்சாட்சரமென்பது நமசிவாய ஆகும். இதுவே மங்கிரமாகவும் ஆண்டவன் திருப்பெயராகவும் விளங்குகிறது. இந்தப் பெருமை மற்றைய திருப்பெயர்களுக்கு இல்லை. சிவபுராணம் பாடவாங்த மாணிக்கவாசகப்பெருமான்

“நமச்சிவாய வாழ்க்”

என்றே ஆரம்பிக்கின்றார். அதுவே எல்லாமாகவும் விளங்குகின்றது. ஓரிடத்தில் அப்பரடிகள்

“நமச்சி வாயவே ஞானமுங் கல்வியும்
நமச்சி வாயவே நானறி விச்சையும்
நமச்சி வாயவே நாஙவின் ரேத்துமே
நமச்சி வாயவே நன்னெறி காட்டுமே”

என்கின்றூர். இந்தப் பஞ்சாட்சரம் ஐந்துவகைப்பட்டும், தூலபஞ்சாட்சரம்: நமசிவாய. குக்கும் பஞ்சாட்சரம்: சிவாயநம், காரணபஞ்சாட்சரம்: சிவாயசிவ, மகாகாரண பஞ்சாட்சரம்: சிவ, மகாமனு: சி. இவையெல்லாம் மனிதனுக்கு இறைவன்மேலுள்ள ஈடுபாட்டையும் நாமஜேபத்தினால் உண்டாம் மகிழமையையும் மேலாம் சிலைகளையும் விளக்குவன. முதன்முதல் குருவினிடத்திலே நமசிவாய என்று உபதேசம் பெற்று நாமஜேபம் தொடங்கும் ஒருவன் காலகதியிலே சிவாயநம் வென்று அவனுள்ளத்திலே ஜேபம் மாறும் ஸிலையை அடைகிறுன். அத்தருணத்திலே அவனுடைய சுருசிவாய நம என்று இரண்டாவது உபதேசக்கதை ஆரம்பித்து வைக்கின்றூர். ஒளவையாரும்

“சிவாயநம என்று சிந்தித்திருப்போர்க்கு
அபாயம் ஒருநாளுமில்லை”

என்று அருளியுள்ளார். நாமஜேபத்தில் இந்த ஸிலை மிக உயர்ந்த ஸிலையாகும். ஜேபம் செய்வதிலே பல ஸிலைகளுண்டு. மந்திரம் தன துகாதுக்குக் கேட்கும்படியாக செபிப்பது. அரைகுறையாகக் கேட்கும்படியாக செபிப்பது. மனத்திலே சொல்லிக்கொள்வது இந்த மூன்றுது ஸிலைதான் மனதை ஒடுங்கச் செய்து இறைவனை இடைவிடாது கண்டுகொண்டிருக்கும் பேரின்பஸிலைக்கு உயர்த்திவிடுகின்றது.

இப்படிப்பட்ட பஞ்சாட்சரத்தை வாயினாலே ஒதும்போது அது திருவாய் ஆகிறது. அதிகாலையில் எழுந்ததும் எங்கள் வாயை அவதானித்தால் வாயின் தன்மையை ஓரளவு அறிந்து கொள்ளலாம் வாயிலே தன்மைவிடாது அயவிலே உள்ளவரோடு பேச முடிவதில்லையே. அப்படிப்பட்டவாய் திருவாய் ஆகவேண்டுமானால் அது ஆண்டவன் நாமம் உச்சரிப்பது ஒன்றுலேயே முடியும்.

பொலிவு என்ற சொல் தமிழ் நாட்டிலே அன்று தொடக்கம் இன்றுவரை ஒருமங்கலமான சொல்லகாக உலகவழக்கிலும் செய்யுள்வழக்கிலும் எடுத்தாளப்பட்டு வந்துள்ளது. நல்ல உருவமைந்தகட்டினாங்காளையைப்பார்த்து நல்ல முகப்பொலிவுடன் அல்லவா விளங்குகின்றுன் என்று கூறுவதுண்டு. இறைவனிடத்தில் நீங்காதபக்கியுடையவன் ஒருவனைப்பார்த்து அவன் முகம் தெய்வப் பொலிவோடு அல்லவா விளங்குகிறது என்கிறார்கள். ஜீவகாருண்யம்.

தெய்வசிங்தனை இல்லாத ஒருவன் முகத்தைப்பார்த்து இவனுடைய முகத்தைப்பார்த்தால் என்னவோபோலல்லவா இருக்கிறது. முகத்தில் பொலிவென்பது இல்லையே என்கிறார்கள். உருவும் திருவும் ஒருங்கே அமையப்பெற்ற ஒருவனைப் பார்த்து ஆள் ஒரு பொலிங்தமனிதன்லவா? என்கிறார்கள். இதேபோல் வாய்க்கும் ஒரு பொலிவு உண்டு.

தினமும் வெற்றிலை தின்பத்தினால் வாய்க்குப் பொலிவு ஏற்படுகிறது என்று சிலர் ஸினைக்கின்றார்கள். இன்னுஞ் சிலர் புகைப்பதி னாலே வாய் பொலிவடைகிறது என்று ஸினைக்கின்றார்கள், வேறு சிலர் வாசனைத் திரவியங்களிடுவதினாலே பொலிவு பெறுகிறது என ஸினைக்கின்றார்கள். இன்னும் வேறுசிலர் அரசியல் பேசித் திரிவதி னால் பொலிவு பெறுகிறதென ஸினைக்கின்றார்கள். இவைகள் ஒன்றும் வாய் பொலிவு பெறுவதில்லை, அதுவும் திருவாய் பொலிவு பெறுவது ஒன்றே ஒன்றினால்தான் மாத்திரமே. அதுதான் சிவாய நம என்று ஒதுதல். வாய், திருவாய் ஆகவும்திருவாய் பொலிவு பெறவும் ஒரே ஒரு வழி “சிவாயநம்” வென்று சொல்லுதலே,

மனிதனுடைய ஒவ்வொரு உறுப்பையும் எடுத்து ஆராய்ந்து பார்க்கும்போது ஒவ்வொரு தேவைகொண்டே இறைவன் படைத்துள்ளான் என்பது தெளிவாக விளங்கக் காண்போம். எந்த உறுப்பைப்பாவது தேவையில்லாது மேலதிகமாகப் படைத்துள்ளாலே என்றால் இல்லை என்றே துணிக்கு கூறலாம். அப்படியானால் நெற்றியை ஏன் படைத்தான் என்று ஒரு கேள்வி எழு இடமுண்டல்லவா? நெற்றியைப் படைத்தது விழுதி தரிக்கவே. இந்த முக்கிய பயனைத் தவிர வேறு ஏதாவது சிறந்த பயன் நெற்றியினால் உண்டா? ஆலோ சியுங்கள். எல்லாச் சமயத்தவர்களுமே வெண்ணீறனிவதை ஒப்புக்கொள்கின்றார்கள். கிறிஸ்தவர்கள் ஆண்டில் ஒருநாளைக்கு சாம்பல் பூசம் திருநாள் கொண்டாடுவதை யாவரும் அறிவர். ஸ்லாயியர்களும் பெளத்தர்களும் கதிர்காமத்திலே விடுதி தரிப்பதை எப்பொழுதுமே பார்க்கலாம். விழுதி உலக ஸிலையாமையை மனிதனுக்கு விளக்குவதோடு சிவத்தை இடையருது சிந்திக்கச் செய்வது விழுதித் திருக்கோலத்தைக்கண்ட உடனே சிவனுடைய ஸினைவல்லவா முதலிலே எழுகின்றது. விழுதி பூசப்பெற்றவர் ஒரு சிவ பக்தர்

என்றல்லவா அது அறிவித்து நிற்கின்றது. இதையேதான் நாவுக்கரசப்பெருமான் “திருவாய் பொலியச்சிவாயநமவென்று நீறணிக்தேன்” என்கின்றார்.

சாதாரண உலக வழக்கிலே நாம் ஒருவரிடம் சென்று ஏதாவது உதவி கேட்பதாயின் அவரிடம் எவ்வளவு பணிவோடு கேட்கின்றோம். அவருக்கு நாம் முன்பு ஏதாவது உதவி செய்திருந்தால் ஒருவித உரிமையோடும் மிகுக்கோடும் அல்லவா உதவியைப்பெற நினைக்கின்றோம். நாவுக்கரசப் பெருமானும் இதே வகையில் சிவப்ரிரானுரைப் பார்த்து “திருவாய் சிவகதி நீ” என்று உரிமையும் மிகுக்கும் கலங்க வகையில் கேட்கின்றார். இப்படிக் கேட்பதற்கு என்ன உரிமை உண்டு என்று அன்பர்கள் வினாவலாம். சிவாயநமவென்று நீறணிக்தாராம். ஆதலால் சிவகதியைத்தா என்று கேட்கின்றார். சிவாயநமவென்று கூறியபடியாலும் திருமீறு அணிந்தபடியினாலும் சிவனுரோடு சம உரிமை பாராட்டி “திருவாய்” என்று கேட்கின்றார்.

உலகில் மனிதன் இறைவனிடம் எதையென்ற எல்லாமோ கேட்கின்றான், எதைப்பெற்றால் எல்லாவற்றையும் பெற்றதாகி றதோ அதைக் கேட்கின்றார் அப்பர் அடிகள். உலகில் பெறுதற்கியதும் மனிதன் பெறவேண்டியதுமான முக்கியப் பொருள் சிவகதியே. அதையே “திருவாய் சிவகதி நீ” என்றார். அப்படி யே சிவகதியைப் பெற்றார்: நாமும் பெற வழிகாட்டிச் சென்றார். நாமும் அவர் வழிசின்று சிவாய நமவென்று கூறி நீறணிக்கு சிவநெறிச் செல்வர்களாக வாழ்ந்தால், திருவாய் சிவகதி நீ என்று இறைவனுரைப் பார்த்துக் கேட்க உரிமை உண்டல்லவா? இப்போ அப்பரின் தேவாரத்தைப் பாடுங்கள்.

“கருவாய்க் கிடந்துன் கழலே ஸ்னையுங் கருத்துடையேன் உருவாய்த் தெரிந்துன்றன் நாமம் பயின்றேன் உனதருளால் திருவாய் பொலிபச் சிவாய நமவென்று நீறணிக்தேன் திருவாய் சிவகதி போ திரிப்புவி ழூர் அரனே.”

.....
.....

குருவைத் தெய்வமாகப் போற்றுதல்.

(ஸ்ரீ சுவாமி சிவானந்த சரஸ்வதி.)

குரு பக்ஷியாகிய பொக்கிஞம் ஓரே காளில் அடையக்கூடியதல்ல, சிஷ்யன் அதை பெரு முயற்சியாலும் படிப்படியாகவும் அபிவிருத்திசெய்ய வேண்டும், அவன் அதை நாஞ்சுக்குள் அதிகப்படுத்தவேண்டும். அது உன்னுடைய ஹிருதயத்தின் அந்தரங்க அரங்கத்தில் ஓயாத உருக்கமான பிரார்த்தணையினால் வளர்வடைகிறது. உனது குருவினுடைய மனித இயல் பைப்பற்றி நீ முற்றிலும் பராமுகமுடையவாகை இருக்கவேண்டும். அப்படியானால் நீ உண்மையான குரு பக்தியை அபிவிருத்தி செய்வாய்.

குருவைத் தெய்வமாகக்கொள்ளுதல் அவருடைய கிருபையைப் பெறுவதற்கு ஒரு விசித்திர சக்கி வாய்ந்த முறை. நீ அவரைத்தெய்மாகக்கொள்ளும்போது பூரணத்துவத்தின் களஞ்சியக்கதையே நீ அவரிடத்தில் காணகிறாய். நீ அவருடைய செயல்களைப் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லையானாலும் அவைகளைத் தப்பாக அர்த்தப்படுத்திக் கொள்ளாதே. பணிவாகவும் மௌனமாகவும் இரு. பொறுமையாகக் காத்திரு. பின்னால் நீ ஒளிபெற்று சன்மானிக்கப்படுவார்.

குருபக்தி சம்சார சாகரத்தைக் கடப்பதற்கு சிஷ்யன் கையிலுள்ள மந்திரக்கோலாகும். குரு பக்தியானது ஆக்கூடாததையேல்லாம் ஆக்கூடியதாக்கும். குரு பக்தியினால் அடைய முடியாததையும் அடையப்பெறலாம்.

உண்மையான சிஷ்யன் குருவினுடைய தெய்வீக இயல்பையே கருதகிறான், குருவினுடைய செயல்களை மனிதத்தன்மை யென்ற முறையில் சிஷ்யன் கருதுவதில்லை. அதை முற்றிலும் அவன் மறந்து விடுகிறான். அவர் முறைக்கு மாருக நடந்தாலும் அவனுக்கு அவர் ஒருவேயாவர். ஒரு மஹா நுடைய இயல்பை அளந்து கட்ட முடி

யாதென்பதை எப்பொழுதும் ஞாபகக்கீல் வைத்துக்கொள். அவரைச் சீர்தூக்கிப் பார்க்க முயலாதே. அவரது தெய்வீக இயல்லை சற்றும் பொருத்தமில்லாத உன் அறியாமை யென்னும் கெஜக் கோலால் அளக்காதே, வங்காளக் குறள் அடிகளை ஞாபகப்படுத்திக்கொள்ளுங்கள். அவைகளின் பொருளாவது;— “என்னுடைய குரு கள் கடைக்குச் செல்பவரானாலும் எனக்கு சித்தியானந்தராய் தான்”, [சித்தியானந்தராய் என்பவர் பெரிய வைஷ்ணவ பக்தசிகாம ஸீயில் ஒருவர்.

சாமார்த்தியம், தற்செயல், புண்ணிய குணம் இவைகள் தனதென்ற பெருமையை உத்தம சிஞ்யன் கருதுவதில்லை. தான் ஒரு பூஜ்யம் என்று அவன் பலமாக உணர்கிறான். அவனிடம் பிரகாசிக் கிற குண விசேஷங்களைல்லாம் குருவினிடமிருந்து இறங்குகிறதெதன்று உணர்கிறான்.

அவனிடம் குற்றம் குறைகளை அவன் தீவிரமாக உணர்ந்த போதிலும் தன்னிடமுள்ள ஒரு சிறு மேன்மையான குணத்தையும் பூஜ்ய குருவுக்கே உரித்தாக்குகிறான். குந ஒரு பெருஞ்ஜோதி யென்றும் தான் அதனின்று உண்டாகும் அற்பு ஒளியோடு கூடிய பிரதி பலிப்பென்றும் அறிக்கிறான், எந்த நல்ல மேம்பாடான காரியத்தைச் சிஞ்யன் செய்தாலும் அது தன்னிடமுள்ள குந சக்தியினால் நடக்கிறதென்று உணர்கிறான். குரு கிருபையாலே தான் வாழ்வதும் சஞ்சாரஞ்செய்வதும் என்று அவன் திரும்பத் திரும்பத் தனக்குத்தானே ஞாபகப் படுத்திக்கொள்கிறான்.

யாராவது அவனைப் புகழ்ந்தாலும், அவன் நடத்தையைப்பற்றி மேன்மைப்படுத்திக் கூறினாலும் அல்லது அவனுக்கு மரியாதை காட்டினாலும் சிஞ்யன் உடனே அதை மனப்பூர்வமாகவும், ஹிருதய ழூரவமாகவும் குருவின் திருப்பாதங்களுக்கு அர்ப்பணமாக்குவான்.

தன் குருவுடன் வசித்துவரும் ஒரு உண்மையான சிஞ்யன் ஒவ்வொரு நாளும் தன் குருவிடமிருந்து வாய்மொழியான ஏவுதல்களை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு சோமபேறித்தனத்துடன் முட்டாள் தனமாக உடகார்ந்திருக்கச்கூடாது. உற்று கோக்குங் தன்மையுள்ள

ஒருவரே தான்.

—(ஏ. வரதநாராயணன்.)—

மனிதனுடைய ஸீனைவு. சொல் செயல் இவைகள் தெளிவு அடைந்து சுற்றும்பொழுது. அவன் சொற்களும் செயல் முறைகளும் சாதாரண மனித வாழ்வுக்கு ஒர் ஆதர்சமாகத் திகழ்கிறது மேற்கண்டவைகள் தெளிவில்லாது கலங்கி அலக்கழியும் போது அவன் மனிதனாக இருப்பினும் அவனுடைய ஸீனைவு இல்லாமலேயே உலகம் இருக்கம். மனிதன் எவனும் கெட்டவனுகவோ நல்லவனுகவோ பிறக்கு விடுவதில்லை அவனது உணர்வுகள் தீவிரமாகி இயங்கி முற்பக்கத்தொடர்ச்சி

வனுக்கு குருவினுடைய தினசரி நடத்தையே ஒரு தனிப்பாடமாகும். அவன் மிகவும் ஆத்திரத்துடன் குருவினுடைய நடை முறையிலும் செயல்களிலுமிருந்து விலைமதிப்பில்லர்த பாடங்களைக் கற்றுக் கொள்ளவேண்டும். ஒரு உண்மை சிஞ்யனுக்கு குருவினுடைய வாழ்க்கையே ஒரு உயரிய உபதேசமாகும் கரு தன் நடத்தையின் மூலமாய் கோதிக்கிறார். சிஞ்யன் பக்தி சிரத்தையுடன் கற்றுக் கொள்கிறான்.

ஒரு உண்மையான சிஞ்யன் தன் குருவினுடைய அமிர்தமொழிகளைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கு எப்பொழுதும் தயாராயிருக்க வேண்டும். எப்பொழுதும் குருவினிடமிருந்து வரக்கூடிய நல் உபதேசங்களை பெற்றுக்கொள்ளும் மனோபாவத்துடன் அவன் இருக்கவேண்டும். மற்ற எதன்மூலமாய் வந்தாலும் அப்படியே கருதவேண்டும். ஏனென்றால் அதுவும் மறைமுகமான குரு கிருபையாலே வருகிறது.

உண்மையான சிஞ்யன் எல்லா தெய்வங்களிலும் எல்லா மஹாங்களிலும் தன் குருவையே காண்கிறான். எல்லா மஹாங்களிலும் தன் குருவைக்காண்பதால் அவர்களைக் கண்ணியப்படுத்துகிறான். அவர்களை யெல்லாம் தன் குருவில் காண்கிறான்.

மனது அறியும் பொழுதுதான்— மனது அறிக்கு கொள்ளும் வகையிலே நல்ல பண்பும், கெட்ட பண்பும் கொண்டவனுகிறுன். பருத்தியில் செய்யப்படும் ஆடை முழுவதும் ஓரே வெள்ளிதான், சாயமிடும் வகையில் வெவ்வேறு உருவும் கொள்ளுகிறதல்லவா?

ஒருவன் உயர்ந்த வாழ்வு தொடங்கவேண்டுமானால் நன்னால் களின் பரிச்சயம் அவசியம். அவைகளிலே சொல்லப்பட்ட தத்துவங்களின் பாதையிலே சென்றால் அவன் வாழ்வு செம்மையறும். இதோடு மட்டும் அன்று; தனது மனதிலே தனியானதொரு இலட்சியமும் தோன்றவேண்டும். நாம் நாட்டின் சரித்திரப்போக்கைக் கவனிப்போமானால். நம் மதத்தின் உயர்வை எண்ணுவோமானால் இலட்சியமின்றி இவைகள் உன்னதமடையவில்லை என்பது புல்ளகும். ஹிந்து மதம் உலகேலாம் இன்று புகழுப்படுகிறது என்றால், அதன் அஸ்தி வாரம் இலட்சியமின்றி வேறு இல்லை.

நாடு உயர்கிறது என்றால், அதன் மக்கள் மேன்மைப்பறுகிறார்கள் என்று பொருள். நடுவிலே நம் நாடு சிறிது தாழ்வுற்றிருந்தது. இலட்சியம் தந்த கனியாக்காங்கி அவற்றித்தார்,

அடிகளின் வாழ்க்கை மனித குலத்திற்கே ஓர் வெற்றியாகும். நம்மைப்போல் மனிதனுக்கே பிறக்க “கரம் சந்திர காங்தி” “மகாத்மா” என உலகம் போற்றும் உத்தமராகத் திகழுக்காரரைம், மற்ற வரின் துன்பத்தைச் சிக்கை செய்ததும். உகந்த முறையிலே தன் ஜீக் கூவுலம் தொண்டனாக அர்ப்பணித்துக் கொண்டதும்தான் அரசுபோகத்தின் உன்னத நிலையிலே வாழ்க்க கொதமர் பிறர்படுகின்ற துன்பத்தைச் சிக்கை செய்யாமலே இருந்திருந்தால் “புத்தும்” என எப்படிப்புகழுப்படுவார்? அடிகளும் மற்றவர்களின் இன்பக்கிற்குத் தான் துன்பம் அனுபவித்தார். உதாரணமாக, உடைவிழுத்திலே அடிகளின் மனப்பாங்கைச் சொல்லலாம், செல்வக்குமெப்பத்திலே பிறக்க காங்கி ஆடம்பரமான உடை அணிக்குதான் வந்தார். ஒருநாள் ஏழைகளின் உடை அவர் சிந்தனையைக் கவர்க்கத்து. கந்தலும் அரையும். குறையுமான அவர்களது ஆடை, அடிகளின் நெஞ்சிலே தியாக உள்ளவைத் தூண்டியது, ‘பெரும்பான்மையான மக்கள் நிறைவான ஆடை இன்றிக் குறைவாக உடுத்தும் பொழுது நான் மட்டும் ஒன்பது முழு வேஷ்டியும் தலையிலே குல்

லாயும், உடம்பிலே அங்கியும். தரித்துத்திரியலாமா? என்று எல்லாம்களும் தாராளமாக உடை உடுத்துகின்றனரோ அன்றுதான் நானும் இவைகளை வெட்கபின்றி உடுத்துவேன்” என்றுபிரதிஞ்ஞான செய்துகொண்டு, அன்றே எளிய உடை உடுத்தி வாழ்ந்ததையும் நாம் கண்டோம். இது ஓர் சிறு எடுத்துக் காட்டு. தியாகம் என்றால் என்ன பொருள் எனக்கேட்டால் “காங்தி” என்றே சொல்லி விடலாம்.

மக்களின் வாழ்வின் தேன்மை குறித்துக் கவலைப்பட்டவர் காங்தியடிகள் ஒருவரேதான். நாம் அறியாத காலத்தின் செய்திகள் எல்லாம் நமக்குக் கற்பனையாகத் தோன்றலாம். ஆனால், இந்த இருபதாம் நூற்றுண்டின் அவதாரபுருஷங்கத் தோன்றிய அடிகளின் வரலாறு கதையுமல்ல. கற்பனையுமல்ல, நாம் நேரில் அறிந்த உண்மை.

காங்தியடிகள் சத்தியத்தையும் அஹிம்ஸையையும் கடவுளாக நம்பினார். இந்த அஹிம்ஸா தத்துவம் நம் நாட்டிற்குப் புதியதல்ல. வாழையாடவாழையாக வாங்து புனித தர்மம் எனினும் காலவேகத் தின் சமூற்சியிலே, பல்வேறு போராட்டங்களின் தடு மாற்றங்களிலே நாம் மறந்திருக்கோம். பருவ மறையை எதிர்பார்க்கின்ற பயிர்போல நாடு நலிவர்றது. நலிவு அடைந்து விடாமல் காங்திய மறைப் பொழுந்தது. அஹிம்ஸையை சத்தியமும் மீண்டும் தலையெடுக்கத் து. ஆனாலும் காங்கி கண்ட முறையிலே நாடு செல்லவில்லை— என்ற முயற்சிக்கவே இல்லை என்று கூடச்சோல்லலாம். “பிறரைத்துன்புறுத்தாதே” என்ற உபதேசம் இன்று நேற்று ஏற்பட்டதில்லை. எத்தனையோ ஆண்டுகளாக—பல உயர்ந்தோர்களின் வாயிலாக ஒளிக்கின்ற சூரல். அதை மனிதகுலம் கடைப்பிடித்து, வாழ்விலே அமைத்துக்கொண்டிருக்கிறதா என்றால் அத்தான் இல்லை என்னில் மனிதன் பலவீனமுற்றுத்தான் இன்னும் இருக்கிறானே. அன்றி பலவீனமற்று விடவில்லை என்பதுதான் விடை. கத்திக்குக் கத்தி பதில் சொல்ல உடல் வன்மை மட்டும் போதும். ஆனால், கத்திக்கு அங்பால் விடை கூற மனத்தில் எவ்வளவோ சாமரத்திசியம் வேண்டும். பழி வாங்கவேண்டும். என்ற எண்ணம் அடிகளிடம் அனுஆளவும் கிடையாது.

“இன்ன செய்தாரை ஒறுத்தல் அவர் நான்
நன்யம் செய்து விடல்” என்ற வள்ளுவனுரீன் பொய்யா
மோழிக்குச் சான்றுகத்திகழுங்தார்.

காந்தியின் உள்ளத்தில் உருவான இந்திபாவில் எல்லோருக்கும் உணவும் உடையும் ஏற்றத்தாழ்வு இல்லாமல் கிடைக்கவேண்டும். என்பது தான் திட்டம். இதைப்பற்றி எண்ணுத ஸிமிடங்கள் இல்லை என்றே கூறலாம். இது சிரமமான காரிபம்தான். சிரமம் என்பது உண்டாயின் அதன் நிவர்த்தியும் கூடவே உண்டல்லவா? “இயாகம்” என்ற உயர்ந்த கோள்கை ஒவ்வொருவரிடத்தும் மலர்க்கு விடுமானால். கந்தல் உடுத்தும் ஓர் ஏழையை—பசியுடன் வாரும் ஓர் ஆத்மாவை நாம் காண்முடியாது போய் விடும். எ ஸி தி கே ல தியாக உளர்வு வேண்டும். எனக்குறிவிடலாம், நடை முறையில்?

விட்டுக்கொடுக்கும் மனப்பான்மை என்பது மனிதரிடை இருப்பதால் தான், மிருகத்திற்கும் மனிதனுக்கும் உள்ள வித்தியாசம் தெரிகிறது. தானே எதையும் அனுபவிக்க வேண்டும் என ஸினைக்கும் தன்மை மிருகபாவும், கிடைக்கின்ற பாக்கியங்களைப் பகுத்துக் கொடுத்துப்பயன் பெற வேண்டும் என எண்ணுவது உயர்வான மனிதபாவும். இதன் அடிப்படையில் தான் “துறவு” என்ற மக்கத்தான் வழியை மனித இனம் ஏற்றுக்கொண்டதற்குக் காரணம் என்பது காந்தியின் பொன்மொழி, தியாகம் வேண்டுமானால் சுயநலம் சாக வேண்டும்.

இன்று சுயகலம் ஆடுகின்ற கோரத்தை அடிகளின் உபதேசம் தணிக்கழுதியவில்லை, ஏன்? மனம் என்ற பகுதி மரத்துப்போய்க் கொண்டிருக்கிறது. ஆத்மீக உறவில் வளர்ந்தோங்கிய நம் இனம், எப்படி யோ சரீரத்தை மட்டும் நம்பி வாழும் வகையில் திரிந்து விட்டது, எனவே, மற்றவன் சுகதுக்கங்களைச் சிந்திக்கவோ. தகுத்துப்பிகாரங்களைச் செய்யவோ அவகாசம் இல்லாமல் போய்விட்டது இவைகளை அடிகள் ஸினைவு படுத்திச்சென்றுள்ளார். நாம் அன்றாளின் அடிச்சவட்டிலே செல்கின்ற நேரமையாளர்கள் என மற்ற வர்களால் போற்றப்படுகிறோம். ஆனால், உண்மைகளை அடிப்படையில் பெரிதும் உளுத்திருக்கிறது. அதைச் சீர்திருத்தவும் நம்மால் முடியும். மனம் மட்டும் இருந்தால்.

நானும் எனது குருநாதரும்

[அ. இராமசாமி, ஜோகுர்பாரு, மஸூயா.]

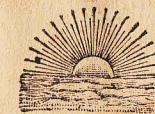
ஸ்ரீசிவானங்த சரசுவதி அவர்கள் ஆனந்தக்குஹரிஸிருந்து தாரதேசத்திலிருக்கும் பக்தர்களுக்கும் கடிதழுலமாக அருள் பாலித்து வருவதாக ஆத்ம ஜோதியில், ஜோதி ६ சுடர் ५ பக்கம் १२४ல்வெளி யாகியிருந்ததைப்பார்த்தேன். சுமார் 10 வருடதாலமாக என்னை ஆத்மீக வழியில் நடத்திச் செல்லும் மகா புருஷர் ஒருவர் கிடைக்கப்பெறுமல் ஏங்கிக்கிடந்த என் உள்ளம், இந்தச் செய்தியைப்பார்த்ததும் சூரியனைக்கண்ட தாமரைபோல் மலர்ந்தது.

முற்பக்கத்தொடர்ச்சி

மனம் எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் பலவீனமுறும் தன்மையுள்ளது தான். அதைத்திடப்படுத்தி முயல், பிரார்த்தனை என்பது இன்றிய மையாதது, பிரார்த்தனை என்பதன் பொருள் யாது? தன் பலவீன த்தை சர்வசக்தியிடம் தெரிவித்துப் பலம் வேண்டுவது என்பதாகும். அடிகளின் ஒருவேளை உணவு தவறலாம், பிரார்த்தனை மட்டும் தவறவே தவறுது. பிரார்த்தனையின்போது நெஞ்சிலே வஞ்சக எண்ணமும் வாயிலே “ராம” நாமும் இருந்தால் பலன் தரவே தராது. சுருதியுடன் கலந்து விடும் நாதம் போல இறை உணர்வை மனத்துடன் ஒட்டவிடவேண்டும்; இன்று கடவுள் உணர்வு குன்றி, தன்மனம் போனபோக்கிலே, தடுக்கமுடியாத வேகத்துடன் சென்று கொண்டிருக்கிறது. இங்கிலை மாற வேண்டும்.

பாரதம் செழித்து ஓங்க, காந்தியக்கொள்கைகள் நமக்கு என்றும் உதவி புரியும். நாம் மனம் திருந்தி நடங்தோமானால், காந்திகண்ட, “ராமராஜ்யக்கனவு” எனவே ஆகிவிடும்.

வாழ்க காந்தியடிகள் திருநாமம்.

அன்று 3-11-1954ல் சிவானந்தருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதி னேன். சிவானந்த சரசுவதி இமயமலை என்று மேல் விலாசம் எழுதி ஜோக்பாருவக்கில் குமாஸ்தா கந்தசாமி அவர்களிடம் கொடுத்து எவரெஸ்ட் என்று ஆங்கிலத்தில் எழுதித்தருமாறு வேண்டியேன். அதற்கவர் இது என்ன? இமயமலை என்று எழுதியிருக்கிறீர்கள்! அது உலகத்திற்கே பெரிய மலைத்தொடர் அல்லவா? இந்த விலாசம் சரி இல்லை என்று அவர் என்னிடம் திருப்பிக்கொடுத்து விட்டார். நான் அரை மனது உள்ளவனுணேன். பிறகு தபால் நிலையத்திற்கு முன்னால் இருக்கும் மனு எழுதுபவிடம் காண்பித்து விலாசம் சரி யா? என்று கேட்டேன். அதற்கவர், சும்மாபோடு. போய்ச்சேர்ந்து விடும் என்றார். அவருடைய வார்த்தை எனக்கு நம்பிக்கையளித்தது, கடிதத்தை தபால் பெட்டிக்குள் போட்டுவிட்டு வீடுதிரும்பினேன்.

18-11-54ல் சுவாமி சிவானந்தர் அவர்களிடமிருந்து ஒரு அருமையான விமானத்தபால் வந்தது. அதைப்படித்ததும் பிறவிக்குருடன் கண் பெற்றது போல் இருந்தது. கடிதம் பெற்றிலிருந்து என் உடல் முழுவதும் ஏதோ ஒருவித உணர்ச்சியால் கவரப்பெற்றதாக உணர்ந்தேன்.

குருநாதர் கடிதத்தில் காலை 4 மணிக்கு எழுந்திருந்து சாதனை செய்யும்படியும் நான் இங்கியா திரும்பியதும் ஆச்சிரமத்திற்குவரும் படியும் என் சிறிய போட்டோ படம் ஒன்று அனுப்பிவைக்கும் படியும் எழுதியிருந்தார்கள். அதன்படி அனுப்பிவைத்தேன்.

கடிதம் கிடைத்தத்திலிருந்து விடியற்காலை 4 மணிக்கு படுக்கையைவிட்டு எழுந்து விடுவேன். என்னை எழுப்பிவிடுவதற்காக அலாரக்கடிகாரம் பக்கத்தில் இருக்கும், எழுந்திருந்து கால்கை சுத்திசெய்து தியானத்தில் அமர்வேன். பிறகு ஆசனங்கள் செய்வேன். ஆசனம் செய்து கொண்டிருக்கும்போது என் குருநாதரை நினைத்த மாத்திரத்தில் என் அவயவங்களும் நாடி நரம்புகளும் பிழை இன்றி ஆசனத்தில் சரியாக நிற்கும், என் உடம்பெல்லாம் ஏதோ ஒரு விறுவிறுப்பான சக்தியால் நிறையும் என்ன விட்டது! என்ன குருதேவரின் சக்தி! என்பதை நினைத்து நினைத்து ஆச்சரியங்கொண்

டேன். நான் முதன் முதலாக குருதேவரின் மகிழமையை உணர்ந்தது இதிலே தான்.

1947ல் இருந்து காலையில் குளித்ததும் பக்தி சம்பந்தமான நூல்களைப் படி ப்பது வழக்கம், அப்போதெல்லாம் என் கண்களில் கொஞ்சமும் நீர்ப்பைசையே தென்படாது. “அவர் கண்களில் நீர் வடிந்தது” என்று யாரும் சொன்னால் அவரையார் அப்படி அடித்தது? என்று தான் கேட்கும்சிலையிலிருந்தேன். ஆனால் குருநாதரின் முதல் கடிதம் கிடைத்த, முதல் நாள் காலையிலேயே என் கண்களில் நீர் தாரைதாரையாக வடிய ஆரம்பித்தது, உடல் கூசி மயிர் சிலிப்பதும் கண்கள் நீரைப்பெருக்குவதும் நித்திபசெயல்களாக ஆகிவிட்டன. நாள்தைவில் கண்ணீர் அதீகமாக வரத்தொடங்கியது. கண்ணீர் புத்தகத்தில் உள்ள எழுத்தை அடிக்கடி மறைத்து விடும். புத்தகத்தைப்படிப்பதா? கண்ணீரைத்துடைப்பதா? என்ற பிரச்சனை எழும்பும்..

எனக்குப் பக்கத்தே வேலை பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் சமையற்காரர் என்னைப்பார்த்து விட்டால் என்ன நினைப்பார்? சண்ககப்பிள்ளை புத்தகத்தை கையில் பிடித்துக்கொண்டு, தினம் தினமும் அழுவதேன்? என்றால் அவருக்குப் பதில் எப்படிச் சொல்வது? என்ற பயம் உண்டு. அதனாலேயே கண்ணீரைக் கையினால் துடைக்கும் வேலை எனக்கு சரியாக இருந்தது. ஆனால் கண்களில் எவ்வளவு அசிகமாக நீர் வடிந்ததோ அவ்வளவு ஆனந்தம் அடைந்தவருணேன். அதிவிருந்து என் கண்ணீரை வெளிக்கொணராத வசனங்களை படிக்க நான் விரும்புவதில்லை.

தினமும் 4 மணிக்கு நான் எழுந்திருப்பதைப் பார்த்த எங்கள் சமையற்காரப்பையன் அண்ணே! நீங்கள் எத்தனையோ புத்தகங்கள் படிக்கிறீர்கள். தூக்கம் விழிப்பது கெடுதி என்பது உங்களுக்குத்தெரியவில்லை, ஒரு நாளைக்கு 2 மணி நேரம் வைத்துக் கொள்வோம். 30 நாளைக்கு 60 மணிநேரம் தூக்கம் கெடுகிறது. உங்களுக்கு இதனால் ஏதாவது உடம்புக்கு முடியாமல் வரக்கூடும் என்றான். தமிழ் என் குருநாதரின் சொல் ஒரு இமயமலை, அதைப்பற்றி நீ கவலைப்படாதே என்றேன்.

அவன் சொன்னதற்குத் தகுந்தாற்போல் 10 நாள் வரையிலும் பகலில் சோம்பல் உண்டாகி வேலைபார்த்துக்கொண்டிருக்கும் போதே கண்ணை மூடிவிடுவேன். உட்கார்ந்திருக்கும்போதே தாங்கித்துமாறுவேன். நாள்தைவில் நல்ல தெளிவாகிவிட்டது. பிறகு தாங்கும்போதும் விழித்திருக்கும் போதும் ஆனந்தமாய்கிறுங்கு வருகிறேன்.

20.11-54ல் என்குருநாதரிடமிருங்கு தமிழ்ப்புத்தகம் ஒன்றும், ஆங்கிலப்புத்தகங்களும் வந்தன. எனக்கு ஆங்கிலம் அதிகமாகத் தெரியாது. பெயர்கள் மட்டும் வாசிப்பேன். எழுதுவேன் ஒரு புத்தகத்தில் கோவிந்தா! கோவிந்தா!! என்று எழுதியிருந்ததை மட்டும் எனக்குப்படிக்க முடிந்தது. அன்று மாலை 4மணிக்குபணம் வகுலுக்காக வழியில் நடந்து கொண்டிருந்தசமயம். இந்த “கோவிந்தா” வந்து என்னை வழிமறித்து நிறுத்தியது, என் உடல் கூசவும் நடுங்கவும் மயிர்க்கால்கள் சிலிர்க்கவும், கோவிந்தா! கோவிந்தா!! என்று நடுத்தருவில் கத்தினேன். கண்ணீர் பெருகிற்று. நான் அந்த சேரம் அடைந்த ஆனந்தம் அளவற்றது. சற்றுத்தாமதித்துப்பிறகு நடந்தேன். அன்று இரு முதன் முதலாக என் குருநாதரைக்கன விலை கண்டேன்,

17.12-54 வெள்ளிக்கிழமை சுவாமி படங்களுக்கு விளக்கு ஏற்றிச் சாம்பிராணி காண்பித்தேன். அப்போது காசி, காசி, என்று கொஞ்சம் பெலமாகச் சொன்னேன். மயிர்சிலிர்த்ததுஉடல் கூசிற்று. பிறகு கீழ்வீட்டிலுள்ள தேவி படத்திற்குச் சாம்பிராணி காண்பிக்கும்போது தேவிக்குப் பக்கத்தே நிற்கும் சிம்மத்தைப் பார்த்தேன், பூர்வாமிகிருஷ்ணர், கண் காட்சிச்சாலையில் சிம்மத்தைப்பார்த்தேன், பூர்வாமிகிருஷ்ணர், கண் காட்சிச்சாலையில் சிம்மத்தைப்பார்த்தேன், அது ஒரு கொடிய மிருகம் என்ற உணர்ச்சியில் லாமல் ஆஹா! இது என் அன்னையின் வாகனம் அன்றே? என்று தன் வசம் இழுந்து நின்றார். என்று படித்தது என் நினைவுக்கு வந்தது. அந்த சுற்றுமே உள்ளத்தில் உணர்ச்சி பொங்கி ஒரு குழங்கையை அடித்தால் அது எப்படி. தேம்பித்தேம்பி முச்சுத்தினை ருமோ அங்கிலை எனக்கு வந்து உடலமே பால் பொங்கினது போல் பொங்கி விட்டது கண்ணீர் மல்கியது. பக்கங்களில் சாதா

எதைப் பின் பற்றலாம்?

[தென்னாற்பிரிகா -டர்பன்-திரு. ச. மு. பிள்ளை அவர்கள்]

இனிமையை நாடாதார் யாரும் இல்லை. மக்கள் தம் அறிவுப் பண்பிற்கு இயைய இனபம் நுகர்தற்பொருட்டு அரும்பாடு படுகின்றனர்.

குற்றமற்ற வீணைகானத்துக்கும், அந்திவானில் மந்தாரத்துடன் மிளிரும் குரியானுக்கும், உணர்ச்சியை அதிகரிக்கச் செய்யும் தென்றலுக்கும், தளிர்களுடன் பூத்து மணங்கமழிவிக்கும் இனவே னிலுக்கும், ரீங்காரஞ்செய்கின்ற வண்டுகள் குழ்ந்துள்ள பூங்காவையுடைய தன்மை பொருந்திய பொய்கைக்கும், இறைவனது இன்னடிகளை ஒப்பிட்டுள்ளார் சைவப்பெரியார் நாவுக்கரசர்.

பரந்த பாற்கடலை, உயர்ந்த மலையை மத்தாக்கி நீண்ட அரவைக்கயிருக்கி, ஓர் பால் தேவர், மற்றேர் பால் அசரர்—என்றும் மாறுபட்ட பண்பினர், சாரியப்பற்றி ஒன்றுபட்டு—நின்று வருங்கிக்கடைந்து, ஆலகால விஷுக்கொடுமைக்குத்தப்பி, அருமருக்தான அமிர்தத்தை அடைந்தனர். எதற்காக? சாகாது என்றும் இனமையோடு இருக்கவன்றே? அமிர்தமோ, பிறங்கவர் இறப்பர்—தோன்றின் மறையும்—என்ற உண்மையைப் பொய்ப்பிக்குந் தன்மைவாய்ந்தது. அதையடைந்தவர் அருங்கியவாறு எங்வள்! ஐம்புலன்களில் ஒன்றுனவாய்ப் பூன்றுல் மட்டும் அன்றே!

“மாவின் கொழுந்தளிர் சன்று பொற்கோங்கிடை வந்தரும்ப— மேவங்கமல மலர்ந்து அல்லவாய் விம்முதேன் பொதின்து—தாவுஞ் சிறைவரி வண்டினங்கொண்டு தழையவிழ், பூங்காவின்” புறத்தே கண்ட எழில்மிகு வனட்புவாய்ந்த நங்கையை ஐயுற்று, தெளிச்து மனேகுலையாய்ந்து, இரும்புண்ட நீர்போல் இரண்டறக்கலங்த பின்னர் கவியரசின் மகன் அம்பிகாபதி.

“மெய்வாய் கண் முக்குச் செவியென்னும் நாமங்கள் மேவப்பெற்ற

ஜூவாயினின் ரும் அருங்கின்றோ அருந்தானவர் முன் உய்வான் ஒலி
நீர்க்கடல் கடைந்து உம்பெரன்போர் மைவார் அகைமடந்தை சின்
போலு மருங்தினேயே” என்று கூறியுள்ளார்.

ஆகையின், மங்கை நல்லாளின் கண் அடைந்த இனிமை
பெரிதா? அல்லது அமிர்தத்தால் அடைந்த சாகாவரம் பெரிதா?

இவை இரண்டில் எதைப்பின்பற்றி நாவுக்கரசர் புகழ்ந்த “எந்
தையீசன் இனையாடி” நிழலையடைதல் கூடும், சிந்திக்க!

முற்பக்கத்தொடர்ச்சி

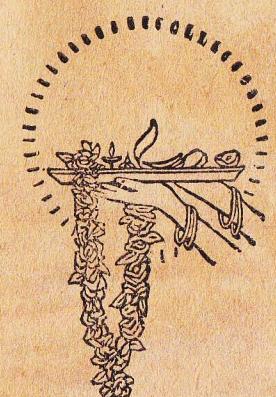
ரண ஆட்கள் இருங்ததால் உணர்ச்சியை அடக்கிக்கொண்டு மறை
வில் போய்விட்டேன். வெகுநேரம் அம்மா!! அம்மா!! என்று
சொல்வது தானாக நடப்பதாயிற்று. பிறர்சேட்கும் கேள்விக்குப்
பதில் சொல்லியும் அது சிற்க வில்லை, சுமார் 10 சிமிஷுத்திற்குப்
பிறகு, அந்த உணர்ச்சியைத்தும் மறைந்தது. இம்மாதிரி நிலையில்
ததும்பும் கண்ணீர் அன்னையின் அருளை தேடித்தரும் என்று நம்பி
னேன்.

என் குருநாதர் அடிக்கடி. புத்தகம் அனுப்பிவருகிறோர், புத்தக
முதல் பக்கத்தில் அவருடைய ஆசீர்வாதமும் கை எழுத்தும் தேதி
யும் எழுதியிருப்பார். அதைப் பார்த்ததும் என் இஷ்டதெய்வத்
தையே நான் நேரில் பார்த்தமாதிரி அவ்வளவு ஆனந்தம் அடை
வேன். என் குருநாதரின் திருக்கைபெழுத்தும் குருநாதரும் தனித்
தனி அல்ல. சகலமும் குருநாதரின் கையெழுத்திலே அடங்கி விட்டன
என்று அந்த எழுத்தை கண் இமைக்காமல் பார்த்து மகிழ்
வேன்.

த் வஜ் மா தா

—[அபிநவம்]—

பல்லவி

மாதா. உனைப்பயணிக்தேனே—மன
மாயமயக்கம் தெளிக்தேனே—நானே தவஜ (மா)
அனுபல்லவி

ஆதாரசக்தி ஸீயல்லால் கதிவேறில்லை, உன்
பாதாரவிக்தம் எங்கள் பாக்கியத்தின் எல்லை (மா)

சரணங்கள்.

1. ஹிமாசல மகுட உமா, இருபுஜத்தில்
சமானமிகழ் கங்கை சிந்துவும் ஹாரமா?
தமாலத் திரைகடல் இடைக்க லாபமா?
குமாரி, வேது ஜயகீதச் சிலம்புமா?
2. கோடி கஜம் விஜயகோஷம் புரிய, பல
கோடியரசு குலம் மூலம் அழிய, விறல்
கோடிகரத்தில் கரவாளம் உயர, சத
கோடி துரகரத பீடத்திலே ஆன்று (மா)
3. வேதவெளியில் புராணம் கவிதை பாட,
விக்ரமாதித்ய சிவப்ரதாபருடன் கூட
மாதவ கோவிக்தரும் யுத்த தாளம் போட,
மேவி என்பதுகோடி கரங்கள் குவிந்து நாட,(மா)
4. காந்தருவர் யாழிலைக்க, தேவர் துந்துபி முழக்க,
வேந்தர் முனிவர் ஜயவாழ்த் துரைக்க, பூதலத்தில்,
மாந்தர் வணங்கி மனமாட்சியிலே லயிக்க,
ராஷ்ட்ர தர்ம ஸாயுஜ்யத்திலே இன்று (மா)

செய்தித்திரட்டு

(ஸ்ரீ சிவானந்த ஜயந்தி)

தேதினம் 8-9-55 வியாழக்கிழமை மாலை 3 மணிக்கு ஆத்ம ஜோதி ஸிலையத்தில் கொண்டாடப்பெற்றது. அத்தருணம் கூட்டுப் பிரார்த்தனை. சுவாமிகளுடைய அறுபத்தொன்பதாம் ஆண்டுச் செய்திவாசித்தல். சுவாமிகளுடைய வாழ்க்கை வரலாறு பற்றிய சொற் பொழிவு. சிவானந்தர் அங்கீர்ணை என்பன நடைபெற்றன.

மேற்குறித்ததேதியில் குருஞாகல் 'செல்வஸ்தான்' என்ற இல்லிலும் பல அன்பர்கள் கூடி சுவாமிகளின் ஐயந்தியைக் கொண்டாடினார்கள்.

18-9 55 ஞாயிற்றுக்கிழமை திருக்கோணமலை திவ்ய ஜீவன சங்கத்தாரால் சிவானந்த தபோவனம் கலைக்கோயில் மண்டபத்தில் வெகு சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பெற்றது. காலை ஸிகுற்ச்சியில் பிரார்த்தனை. மங்கிர ஐபம், சுவாமிகளுடையசெய்தி வாசித்தல், சொற் பொழிவுகளும், மாலை ஸிகுற்ச்சியில் சொற்பொழிவுகளோடு இன்னிசைக்கச்சேரி, ஆரதி என்பனவும் நடைபெற்றன.

கூட்டுப்பிரார்த்தனை.

மட்டக்களப்பு சித்தாண்டி சித்திரவேலாயுத சுவாமிகோயிலில் மட்டக்களப்பு அருள் செறித்திருக்கூட்டச்சார்பில் 1-9-55 வியாழக்கிழமை இரவு கூட்டுப்பிரார்த்தனையும், பண்டிதர் த. கிருஷ்ணபிள்ளை அவர்களால் "முருகன் திருவருள்" என்பது பற்றிய உபங்கியாசமும் நடைபெற்றன.

ஓம் பாபா ஓம் பாபா ஓம் பாபா

திருமுருகா சரணம்!
“பரமஶம்ஸதாஸன்”

சரணம் அறு முககுக ஸின்
தளிர்மலர்கள் சரணம் !
சருணைவிறிக் குநபர, ஸின்
கழலைகள் சரணம் !
அருணாகை தவழ்முக, ஸின்
அமுதபதும் சரணம் !
தருணமழு யெனவரு, ஸின்
சரணமலர் சரணம் !

1

உரை குளற விழிபெருக
உடல் அவசம் உறவே
உருகும் அடி யவர்மனதில்
ஒளிர்முரு கா, சரணம் !
ஒருபொழுதும் உணைனையா
துலகிருளீல் உழலும்
பெருவினையிச் சிறியனையாள்
பெருமகனே சரணம் !

2

தஞ்சமடைங் திட்ட வரை
அஞ்சலெனத் தாங்கும்
செஞ்சேவடி வேற்கர, ஸின்
திருவடிகள் சரணம் !

அஞ்ச புல நாகர்களின்
நஞ்சமிழ்வாய்ப் பட்டுன்
கஞ்ச மலர்த் தாள்ளைந்தேன்
காத்தருள்வாய் சரணம் !

3

சுமரகுரு பர, முருக,
குகனே, சண் முகனே !
நமனை யுதைத் திடர்களையும்
நடனதுரை மகனே !
அமரதன பதி ! கொடிய

அசரருல வயிரி!

தமியனிடர் பொடிப்ப, ஸின்
சரணஅருள்க, சரணம் !
கோடானு கோடி யன்பர்
கூடிமகிழ்ச் தாடி,

வாடா, ஸின் மலரடித் தேன்
வாரியுண்டு பாடி.
தேடருபே ரின்ப வெள்ளம்
தேக்கிவினை போக்கும்
கடினையில் கதிர் காமத்
தெம்மான், ஸின் சரணம் !

5

கவாமி இராமதார் அவர்களின் ஸ்ரீக்கண்ட ஆங்கிலப்புத்தகங்கள் ஆத்ம ஜோதி நிலையத்தில் விற்பனைக்குண்டு

1	In Quest of God	1-50
2	At the feet of God	1-50
3	Krishna Bai	25
4	Grita Sandesh	1-50
5	The Sayings of Ramadas	1-25
6	The Divine Life	2 00
7	In the Vision of God	6-50
8	Poems	75
9	Letters of Swami Ramadas Vol. I	1-50
10	" " " " Vol. II	2-50
11	Glimpses of Divine Vision	50
12	Passage to Divinity	1-50
13	Guide to Aspirants	50
14	அண்ணை சிருஷ்ணபாய் (தமிழ்)	40
15	கவாமி இராமதாசர் (தமிழ்)	1-50

கவாமி சித்பவானந்தர், கவாமி சுத்தானந்தர் அவர்களுடைய நூல்களும் விற்பனைக்கு உண்டு.

சந்தா நேயர்களுக்கு

அண்ணுடையீர!

அடுத்த மாசச் சுட்ரோடு ஆத்மஜோதி ஏழாவது ஆண்டு பூர்த்தியாகின்றது, கார்த்திகை மாதம் 1-ங் தேதி எட்டாவது ஆண்டு ஆரம்பமாகிறது. ஆதலால் எட்டாவது ஆண்டு ஆரம்பத்திற்குமுன்பே தங்கள் தங்கள் புதிய ஆண்டுச் சந்தாப் பணங்களை அனுப்பிவைக்க வேண்டுகின்றோம். தங்கள் நண்பர்கள் யாராவது ஜோதியின் அங்கத்துவர்களாக விரும்பினால் புதுவருடத்தொடக்கத் தோடு சேரலாம். அவர்களுடைய பூர்ண விலாசத்தைப் பும் வருடச் சந்தா டி ரூபாவையும் அனுப்பிவைக்கச் செய்ய வேண்டுகிறோம்.